

n i e u w s b r i e f n r. 85

(oktober t/m december 2018)

Een speciaal plekje voor de molens

Corrie Hage woont temidden van haar verzamelingen

Ze weet nog goed hoe ze in aanraking kwam met Stichting Levende Molens: zo'n vijftien jaar geleden stond er een berichtje in het tijdschrift 'Molens' over de ansichtkaarten die we uitgeven. Dat resulteerde in een eerste bestelling en sindsdien stuurt ze na iedere Uitgavenlijst trouw haar bestelformulier op.

Een bijzondere kennismaking met Corrie Hage-Suurland in het Zeeuwse Stavenisse.

Kranig

Toen we een keertje een bestelling persoonlijk kwamen afgeven bij haar knusse, fris wit geschilderde huisje, moesten we absoluut even binnenkomen om haar molencollectie te bewonderen. We keken onze ogen uit, want deze kranige dame ("in september ben ik 84 geworden") woont als het ware tussen haar vele verzamelingen. Ooit is het begonnen met suikerzakjes, sigarenbandjes en lucifermerken maar in de loop der jaren zijn daar nog heel wat collecties bij gekomen: water- en vuurtorens, kinderboeken, uilen, Zeeuwse paarden en klederdrachten, hofjes en natuurlijk niet te vergeten, de molens. Alles houdt ze bij: boeken en tijdschriften, ansichtkaarten, knipsels... Corrie heeft een zeer brede belangstelling en alles is even netjes geordend in vrolijk gekleurde albums en ordners. "Ik ga nooit op vakantie," zegt ze om daarmee maar aan te geven dat ze haar centjes liever aan andere dingen besteedt. Rond Kerstmis is haar hele huiskamer een gezellig ministadje vol verlichte huisjes, kerken en molentjes.

Zorgen

"Ik schrik er wel eens van, wat ik allemaal heb," lacht Corrie om er aan toe te voegen dat ze zich ook wel eens zorgen maakt om wat er later met al die spullen zal gebeuren. "Mijn kinderen (Corrie heeft een zoon en een dochter, alsook een kleindochter) geven er niet om en verklaren me voor gek, maar ja... ik beleef er nu eenmaal plezier aan." Eenmaal per jaar, in september, bezoekt ze met haar dochter de boekenmarkt tijdens de braderie in Steenberg en ja, ze vindt altijd wel wat. "Ik weet precies wat ik heb en wat ik nog mis."

Watersnoodramp

Corrie komt uit een gezin van vijf kinderen. Ze bracht haar jeugd door in Scherpenisse. Haar vader had een timmerbedrijf. Hij maakte van alles, zelfs doodskisten. "Ik had daar geen problemen mee," mijmert Corrie, "behalve als het voor kleine kinderen was..." Na de lagere school moest ze meteen gaan werken, zoals de meeste meisjes in die tijd. Op latere leeftijd heeft ze haar papieren gehaald voor de verzekeringsbranche, toen ze haar man Leen had leren kennen. "We zijn de zaak opgestart dankzij mijn papieren." Haar geheugen laat ondanks haar gevorderde leeftijd nog niets te wensen over: "ik weet nog precies voor welke bedragen de huizen verzekerd werden."

In 1953 maakte ze de watersnoodramp mee. Haar vader had een vooruitziende blik en liet alle kostbare spullen naar boven brengen. Corrie was toen 19 jaar. Bij de haven waren boeiplanken geplaatst. In haar dorp waren gelukkig geen slachtoffers te betreuren, maar "ik heb wel de angst geproefd." Haar latere echtgenoot kwam uit Stavenisse. Hij is door het dakraam van een schuurtje geklommen en heeft daar urenlang op het dak gezeten, samen met zijn moeder. De vader van Leen was bij kennissen naar de zolder gevluht, toen het hele huis bezweek onder de sterke stroming. Hij is toen afgedreven en werd pas veel later uit het water gevist. Hij overleefde het dus, maar het dorp Stavenisse werd zwaar getroffen met 156 doden. In totaal waren er in deze verschrikkelijke nacht 1836 slachtoffers te betreuren. Corrie: "De vader en moeder van Leen konden er nooit over praten, zo erg moet het geweest zijn..." Even valt er een stilte.

Een deel van haar verzameling heeft Corrie al eens geschonken aan het waternoodmuseum in Ouwkerk. Ze heeft bijvoorbeeld 65 jaar lang alle kranten bewaard en alles wat over de ramp ging is naar dat museum gegaan. “Die waren er heel blij mee.”

Elk jaar groter

Leen overleed plotseling aan een hartstilstand in het millenniumjaar, hij was pas 67. Corrie moest verder met haar leven en haar vele verzamelingen hebben haar daar zeker bij geholpen, hoewel ze haar man nog altijd mist.

Naast haar private ‘museumpje’ onderhoudt Corrie ook nog haar grote tuin, waarin kippen en twee poezen rondscharrelen en waarin onder meer stoofperen en nog twee andere perenrassen, kersen, appels en pruimen groeien. Van die laatste weet ze heerlijke jam te maken. Het onderhoud kost haar wel steeds meer inspanning.

“Het lijkt net alsof m’n tuin elk jaar groter wordt,” zucht ze. Onnodig te vertellen dat ze ook nog haar eigen potje kookt.

Tussen die vele verzamelingen nemen de molens toch wel een bijzonder plekje in. Trots laat Corrie ons enkele albums zien waarin ontelbare zichtkaarten en foto’s bewaard worden. Veel van het materiaal heeft ze dankzij onze stichting op de kop kunnen tikken.

Het verzamelen maakt van Corrie een gelukkig mens. Als we twee uur later weer vertrekken, stopt ze ons nog een feestverpakking met chocolaatjes en een doosje met scharreleitjes toe. “Als dank voor het bezoek,” voegt ze er aan toe.

We hopen dat Corrie nog vele jaren in goede gezondheid mag blijven genieten van haar prachtige verzamelingen en we feliciteren haar van harte met haar 84ste levensjaar dat ze onlangs heeft bereikt.

(interview en foto: John Verpaalen)

• Corrie Hage temidden van haar vele verzamelingen

Nieuw bestuurslid

Op de bestuursvergadering van zaterdag 22 september wordt naar verwachting Michiel Regelink uit Toldijk (Gelderland) benoemd als nieuw bestuurslid van onze stichting. Michiel stelt zich zelf even aan u voor:

<< Mijn naam is Michiel Regelink, ik ben onlangs 24 jaar geworden en ik ben vrijwillig molenaar op de Wittebrinkse Molen in Zelhem en op de Kikkermolen in Leiden. Al van kleins af aan ben ik gek op molens. Deze hobby kwam definitief van de grond toen mijn ouders ooit een in de Achterhoek georganiseerde molentocht reden en bij elke molen een ansichtkaart voor me kochten. Inmiddels zijn deze vijf kaarten uitgegroeid

tot een omvangrijke verzameling van wind-, water- en rosmolenkaarten in binnen- en buitenland. Naast mijn activiteit als vrijwillig molenaar ben ik graag zowel in Nederland als in het buitenland op molentocht om molens te bezoeken en te fotograferen, waarbij in het bijzonder authentieke interieurs mij aanspreken. In het dagelijks leven studeer ik Duitse taal en cultuur in Leiden. Bovendien speel ik piano, drum ik in een blues-, jazz- en soulband en sleutel ik graag aan klassieke auto's. Bij Stichting Levende Molens hoop ik op een breed vlak mijn bijdrage te kunnen leveren en met de ansichtkaarten die ik op mijn regelmatige molentochten vind, de uitgavenlijsten te kunnen verrijken.>>

We heten Michiel van harte welkom in ons midden!

Afscheid van Niek van Eekelen

Helaas moeten we in diezelfde bestuursvergadering eervol ontslag verlenen aan onze secretaris, Niek van Eekelen. Niek is al vanaf het prilste begin als bestuurslid betrokken bij onze stichting. Hij geeft echter aan dat het secretariaat niet echt zijn ding is, mede vanwege de vereisten die daaraan worden gesteld op ICT-gebied. Bovendien is Niek ook nog bestuurslid van de West-Brabantse molenvereniging en is hij instructeur van het Gilde van Vrijwillige Molenaars. Als molenaar is hij actief op verschillende molens, met name 'De Twee Gebroeders' en 'De Hoop' in Roosendaal en op 'De Toekomst' in Hoeven. De laatste tijd waren er ook wat gezondheidsproblemen, dus Niek heeft besloten om het wat kalmer aan te gaan doen. Hij wil nog wel als technisch adviseur betrokken blijven bij onze stichting, maar niet in een bestuursfunctie.

We danken Niek voor zijn jarenlange betrokkenheid bij 'Levende Molens' en we hopen dat we aan de functie van secretaris binnen korte tijd weer invulling kunnen geven.

Te koop: Friese molentijdschriften

Vooruitlopend op de onvermijdelijke verhuizing van ons bezoekerscentrum in de Vincentiusstraat, zijn we genooddaakt om een deel van onze collectie van de hand te doen. Zo hebben we een flinke stapel van 51 tijdschriften 'De Utskoat', orgaan van de Stichting De Fryske Mole en de Vereniging Gild Fryske Mounders. Het gaat om de nummers 49 tot en met 97 plus de edities 2 (juni 1976) en 142 (juni 2011). Ieder nummer staat boordevol nieuws over verdwenen en bestaande molens in Friesland en daarbuiten, technische wetenswaardigheden, verenigingsnieuws et cetera, uiteraard in ruime mate voorzien van foto's en ander beeldmateriaal. Wellicht ten overvloede vermelden we, dat deze nummers zijn opgesteld in de Nederlandse taal, dus niet in het Fries. We vragen slechts 1 euro per nummer en ronden dit af op vijftig euro. Uiteraard gaat het slechts om een éénmalig aanbod, dus wie het eerst komt...

Betere kwaliteit, dezelfde prijs

De kleurenkaarten die door onze stichting worden uitgegeven, worden voortaan niet meer gedrukt op 300 grams sulfaatkarton, maar op 400 grams. Dat betekent dus een dikkere en betere kwaliteit en daar zit uiteraard een ander prijskaartje aan vast. Die hogere prijs gaan we echter niet aan u doorberekenen.

Oorlogsslachtoffer

De gedynamiteerde molen op de kaft van Uitgavenlijst 120 stond op de Lochterheuvel aan de Heyenseweg te Gennep in Noord-Limburg. Deze stenen beltkorenmolen was gebouwd in 1926/28, maar was tien jaar later alweer buiten bedrijf. In het najaar van 1944 werd de molen door oorlogsgeweld verwoest. Hij werd het doelwit van Engels geschut. Het resultaat zien we op de beide foto's. Van de molen resteert nog steeds een deel van het muurwerk en de molenberg. Deze oplossing ontvingen we van Erwin Esselink (Delft), die we hiervoor van harte willen bedanken.

Aangeboden: verzameling molenkaarten

Een abonnee uit Rotterdam beschikt over een grote verzameling molenprentkaarten die ze graag van de hand wil doen. Het gaat om circa 290 beschreven molenkaarten (vraagprijs: € 0,10 per stuk), ruim 100 zwart-wit kaarten aan dezelfde prijs en 460 nieuwe kleurenkaarten die voor € 0,50 weg mogen. Ook zijn er enkele oudere kleurenkaarten. Voor meer informatie: Gerlinde Kramer, Rotterdam. Tel.: (010) – 480 35 01.

Artikel vertraagd? Raadpleeg onze website!

Onlangs bleek dat de aangekondigde prentkaartenserie 'Verdwenen Belgische molens' (deel 11) niet kon worden geleverd op het verwachte tijdstip. Door de vakantie trad enkele weken vertraging op. Het is in zo'n geval moeilijk om alle mensen die zo'n serie hebben besteld, persoonlijk hiervan in kennis te stellen. Daarom hebben we een bericht geplaatst op onze website. In de rubriek 'kalender' hebben we de nieuwe datum vermeld, waarop de reeks zou verschijnen en aansluitend zijn deze kaarten volgens plan opgestuurd naar alle afnemers. Helaas hebben we niet altijd invloed op de beschikbaarheid van bepaalde artikelen. Mocht er dus sprake zijn van een vertraagde levering, raadpleeg dan even onze website. Er is een grote kans, dat u daar leest wat de oorzaak is van de vertraging en wanneer u uw bestelling mag verwachten.

Einde frankeermachine?

Al vele jaren beschikt onze stichting over een frankeermachine. Een besparing levert dat nauwelijks op, maar zo hebben we altijd alle frankeertarieven bij de hand en hoeven er dus geen grote voorraden postzegels op na te worden gehouden. Ook bij ons wordt het aantal poststukken dat jaarlijks wordt verzonden echter iedere keer kleiner. Bovendien stijgen de posttarieven de laatste jaren explosief. Plakten we nog niet zo lang geleden 39 cent op een brief, nu is dat bedrag al opgelopen naar 83 cent; meer dan een verdubbeling dus. In januari zullen de tarieven nogmaals omhoog gaan, mogelijk zelfs met 14%... De korting die we dan genieten door het gebruik van een frankeermachine weegt daar niet langer tegenop. Het is feitelijk voordeliger om nog voor het einde van dit jaar een grote hoeveelheid postzegels nummer 1 aan te kopen. Die blijven hun waarde immers behouden zodat dit op langere termijn een besparing oplevert. Op de bestuursvergadering van 22 september staat dit onderwerp dan ook op de agenda.

Nieuwe scanner

Stapje voor stapje komt de dag dichterbij, waarop onze stichting kan beschikken over een eigen beeldbank waarmee we onze duizenden foto's en negatieven kunnen ontsluiten voor de buitenwereld. Voor het scannen van onze grote collecties foto's, prentkaarten, dia's, negatieven en glasplaten is het van belang om over een professionele scanner te beschikken. Die hebben we ook, in de vorm van een Epson Perfection 4990 Photo scanner die nog vrijwel dagelijks van onschatbare waarde blijkt. Nadeel is alleen, dat dit hoogwaardige apparaat intussen zo'n vijftien jaar oud is en bovendien trager dan de tegenwoordige modellen. Het bestuur zal dan ook een beslissing nemen over de aanschaf van een nieuwe scanner.